

РЕШЕНИЕ

№ 5866

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 111-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАН Д. МИЧЕВ

при участието на секретаря НАДЕЖДА В. ПОПОВА
като разгледа докладваното от ИВАН Д. МИЧЕВ Административно наказателно дело № 20231110206677 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.59, ал.1 и сл. от ЗАНН.

Софийски районен съд е сезиран с жалба от „XXX“ ООД, с ЕИК: XXX със седалище и адрес на управление: XXX, с управител НТЯ, с ЕГН: *****, чрез упълномощен защитник срещу Наказателно постановление № 23 –2300122 издадено на 12.04.2023г. от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева за извършено нарушение на чл. 60, ал. 2 от Наредба № 2 от 22 март 2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи във вр. с чл.275, ал.1 от Кодекса на труда във вр. с чл.14, ал.2 от ЗЗБУТ.

В жалбата на наказаното дружество се излагат оплаквания, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и издадено при наличие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила поради липсата на посочване на фактите, от които произлиза твърдяното административно нарушение. Същото така се акцентира на липсата на причинно – следствена връзка между жалбоподателя и пострадалото лице,

тъй като в случая не е налице фигурата на „работодател“ и респ. наказаният търговец не е бил субект на изпълнително деяние. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да уважи жалбата и отмени обжалваното наказателно постановление.

За съдебно заседание жалбоподателят „XXX“ ООД, редовно призован, се представлява от упълномощения си защитник, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Развива подробни съображения в нейна подкрепа и претендира разноски.

Административно наказващият орган Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, редовно призован, не се явява. Представлява се от упълномощен юрисконсулт, който оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като извърши преценка на събраните в хода на делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, и обсъди доводите и възраженията на страните, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество същото е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът, като взе предвид становищата на процесуалните представители на страните и събраните по делото доказателства, приема за безспорно установена следната фактическа обстановка:

На 15.09.2022г. между търговските дружества „XXX“ ООД и „XXX“ ООД бил сключен Договор за изпълнение на СМР. Въз основа на договореното възложителят, в лицето на дружеството – жалбоподателя, възложил на изпълнителя, в лицето на „XXX“ ООД да извърши самостоятелно или с подизпълнител срещу възнаграждение монтаж на арматурна заготовка, монтаж и демонтаж на кофраж и бетониране в обект: Жилищна сграда с к.к. 15м., подземен гараж и помещения за трафопост в УПИ I – 2253, кв.29а, м., „Манастирски ливади - запад“ – гр.София. Срокът на изпълнение по договора бил дванадесет месеца и започнал да тече при осигуряване на достъп на изпълнителя до обекта. В изпълнение на договореното управителят на дружеството „XXX“ ООД ДНД предприел съответните действия със свои работници и при стриктното спазване на

изискуемия ежедневен инструктаж по безопасност, извършен от представител на дружеството – жалбоподател.

На 10.12.2023г., около 09:30ч., на място в строителен обект, при изпълнение на договорените задължения, свидетелят ДНД маркирал със спрей монтираните вертикални кофражни платна на кота + 3,20 за шайба до края на плочата с дебелина около 20 см., заледен участък и луфт до края на парапета върху кофража на плочата с горна и средна летва, където по невнимание се подхлъзнал на края на плочата и паднал на долното ниво, вследствие на което получил травми по главата и тялото. Свидетелят самоволно решил да не предприема действия по допълнително обезопасяване като извършил посочената работа без слагане на предпазен колан, но с поставяне на каска на главата си. На място пристигнали служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ инж. ММ – главен инспектор и инж. БМ – инспектор, които след установяване на случилото се, съставили Протокол за извършена проверка № ПР 2305416 от 21.02.2023г. След запознаване с представените като писмени доказателства декларации, попълващи се от работниците във връзка с извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство, горепосоченият договор за изпълнение на СМР и книга за инструктаж по безопасност и здраве при работа бил съставен АУАН, въз основа на който впоследствие било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена и доказана от събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Видно от показанията на разпитаните в качеството на свидетели ММ и Б И.а е, че и двете са били непосредствени очевидци на местопроизшествието. При показанията си и двете свидетели признават, че са посетили работния обект, установили са наличието на пропуски по обезопасяване на мястото, на което е възникнала злополуката със свидетеля ДД, изискали са относимата документация по случая и са стигнали до заключението, че „XXX“ ООД е извършило административно нарушение. Същевременно двете свидетели не са били непосредствени очевидци при възникването на самото деяние. На свой ред от показанията на самия свидетел Д, както и от тези на служителя по дружеството жалбоподател И. И. се установява, че самият пострадал от злополуката свидетел, е бил изпълнител на поетото договорено задължение

като самоволно и по негова небрежност, е допуснал да се хлъзне на заледения участък и да падне на долното ниво на плочата. При разпита си свидетелят признава, че той самият е отговарял за безопасността при изпълнение на поетите от представляваното от него дружество на СМР и е отговарял за безопасността на него и неговите работници. В сходен смисъл са показанията и на свидетеля И., който е работил със свидетеля Д към момента, когато е възникнала злополуката. Същият твърди, че обезопасяването им е било осигурено, инструктаж им е бил правен всеки ден, но обезопасителните колани, както и останалите мерки по безопасност е следвало да бъдат съблюдавани от самите работници. От показанията на свидетеля Д се доказва, че същият очевидно се занимава лично с извършването на строителни дейности, имал е необходимия опит да извърши преценка дали, кога и по какъв начин следва да предприеме действия, по допълнителното обезопасяване при изпълнение на своята дейност. В случая свидетелят признава, че не наказаното дружество, а самият той е отговарял за безопасността по изпълнението на поетата работа и подценявайки ситуацията, по невнимание се подхлъзнал и впоследствие самоувредил. Съдът кредитира показанията и на четиримата свидетели като логични, еднопосочни и непротиворечиви.

Същите се потвърждават и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства и в частност представения договор за изпълнение на СМР от 15.09.2022г.

При извършена служебна проверка на законосъобразността на обжалваното наказателно постановление съдът счита, че същото е било издадено в нарушение на териториално правната компетентност и необоснованост по отношение на негово авторство.

Видно от отразеното в наказателното постановление е, че като административно – наказващ орган и издател е посочен Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Същевременно от изисканата от съда справка от Столична Община направление „Архитектура и градоустройство“ се установява, че обектът, на който е била извършвана СМР и където е възникнало изпълнителното деяние, се намира на територията на Столична Община. Следователно подведомствен да подведе под административна отговорност дружеството – жалбоподател не е следвало

да бъде Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, а този при „Инспекция по труда София град“. Нарушаването на правилата по компетентността при издаване на АУАН, респ. наказателно постановление, се явява съществено процесуално нарушение, обуславящо неговата отмяна на процесуално основание.

На следващо място административно наказващият орган не успя да докаже в хода на проведеното съдебно производство, че именно „XXX“ ООД следва да носи административна отговорност за настъпилата трудова злополука. Събраните гласни и писмени доказателства опровергават едностранчивото предположение, че дружеството, в качеството на работодател“ по смисъла на параграф 1, т.2 от ДР на Закона за здравословни и безопасни условия на труда и „строител“ по смисъла на ДР на Наредба № 2 от 22 март 2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, не е осигурило подходящи възможности за достъп до работното място чрез използване на анкерирани защитни съоръжения или предпазни колани, захванати към устойчива и здрава конструкция, което е водело до увреждането на свидетеля ДД. По делото безспорно беше установено, че наказаното юридическо лице не се явява работодател, тъй като между него и дружеството „XXX“ ООД не е имало сключен трудов договор, обуславящ изискването за спазване на трудова дисциплина и указания по безопасност от работодателя към работника. Определението на „работодател“ по смисъла на ЗЗБУТ се препраща към Кодекса на труда, където изрично е упоменато, че това е лице, което наема работници по трудово правоотношение. По кориците на делото липсва приложено основание – трудов договор, конкурс, избор или какъвто и да е друг акт, от който да се доказва възникнало трудово правоотношение между търговските дружества „XXX“ ООД и „XXX“ ООД, а единствено договор за изпълнение на СМР. Подобно съждение се потвърждава и от упълномощения юрисконсулт на административно наказващия орган, който в последното съдебно заседание признава, че дружеството не е било наказано като работодател. При наличие на облигационно основание съдът приема, че страните по него не се намират в отношение на трудово подчинение, а на принципа на равнопоставеност, където изпълнителят сам и по свой почин решава как и по какъв начин да извърши възложената му работа. Ето защо не може да се приеме за доказано,

че „XXX“ ООД е бил работодател по възникналото деяние на „XXX“ ООД, чиито управител, като участник по изпълнението на договора, е претърпял злополука. Същевременно при разпитаните свидетели се установява, че в крайна сметка е бил извършван инструктаж по безопасност, но и самите изпълнители е следвало да извършат договорената работа със свои материали по безопасност и по тяхна преценка. Санкциониращата норма на чл.413, ал.2 от КТ, под чието наказание е било наложено на дружеството, също изисква субекта на нарушението са бъде работодател. Предвид липса на доказателства, че дружеството „XXX“ ООД е имало такова качество, същото не следва да бъде наказвано на посоченото в наказателното постановление законово основание.

Предвид гореизложеното съдът счита, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно и като такива следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото и при направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът намира, че Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, следва да бъде осъдена да заплати на „XXX“ ООД сумата в размер на 500.00 лева, представляваща договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за упълномощен защитник.

Воден от горното и на основание чл.63, ал.2 т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно Постановление № 23 – 2300122 издадено на 12.04.2023г. от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „XXX“ ООД, с ЕИК: XXX със седалище и адрес на управление: XXX, с управител НТЯ, с ЕГН: *****, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 500 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 60, ал. 2 от Наредба № 2 от 22 март 2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи във вр. с чл.275, ал.1 от Кодекса на труда във вр. с чл.14, ал.2 от ЗЗБУТ.

НА ОСНОВАНИЕ чл.63д, ал.2 от ЗАНН **ОСЪЖДА** Дирекция

„Инспекция по труда Софийска област“ да заплати на „XXX“ ООД, с ЕИК: XXX със седалище и адрес на управление: XXX, с управител НТЯ, с ЕГН: *****, сумата от 500.00 лева, представляваща договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за упълномощен защитник.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд – София град.

Съдия при Софийски районен съд: _____